

EL TEMPS

DIRECCIÓ, ADMINISTRACIÓ, PUBLICITAT I VENDES: Avda. del Baró de Càrcer, 40, 13. 46001 València. Telèfon: (96) 352 48 69. Fax: (96) 352 09 83.

REDACCIÓ DE BARCELONA: Carrer de Casanova, 46, 4-2, 08011 Barcelona. Telèfon: (93) 323 00 71. Fax: (93) 323 35 41.

REDACCIÓ DE MALLORCA: Plaça de Caterina de Thomàs, 4, 4rt, B. 07001 Palma de Mallorca. Telèfon: (971) 72 07 63.

EDITA: Edicions del País Valencià, SA.
PRESIDENT: Rafael Mansanet.
EDITOR: Eliseu Climent.

DIRECTOR: Oriol Castanyes.
CAP DE REDACCIÓ: Miquel Alberola.

REDACCIÓ DE VALÈNCIA: Ismael L. Belda, Xulio Ricardo Trigo, Jordi Sebastià.
REDACCIÓ DE BARCELONA: Eduard Company, Sílvia Monfort, Pere Martí, Eduard Voltas, Xavier Duran, Albert Punsola, Josep M. Pasqual.

REDACCIÓ DE MALLORCA: Miquel Paye-ras.

CORRESPONSALS: M.C. Grau (Andorra), Cinta Bellmunt (Tarragona), Patrícia Alberola (Alacant), Xevi Planas (Girona), Unívers Bertrana (Perpinyà).

FOTÒGRAFS: Joan Celià, Rafa Gil, Jordi Morera.

IL·LUSTRADORS: Silvia Llosa, Sento.
RÚBRICUES: Àngels Barceló, Ramon Bamils, Pere Calders, Fabià Estapé, Joan F. Mira, Joan de Sagarra, Josep Sandoval.

COL·LABORADORS: Andreu Alfaro, Adolf Beltran, Francesc Bueno, Joan A. Benach, Francesc Caballero, Carles Capdevila, Antoni Castel, Jaume Comellas, Martí Domínguez, Llibert Ferrí, Carles Gàmez, Manuel Garcia, Daniel Giralt Miracle, José Luis Guamer, Juan M. Jativa, Enric A. Llobregat, Josep M. Lloró, Assumpció Maresma, Josep V. Marqués, Albert Mas Griera, Ramon Miravittas, Josep Morell, Vera Orlova, Sergi Pàmies, Vicent Partal, Toni Picazo, Miquel Porta Perales, Antoni Reig, André Ricard, Màrius Serra, Josep Lluís Sirena, Lluç Soler, Andreu Sotorra, Ferran Torrent, Manuel Vazquez, Montalban, Vicenç Villatoro.

ARXIU: Jesús Prats (Fotografia).

PUBLICITAT I PROMOCIÓ: Jordi Enguix (Cap de publicitat), Joana Vallés (Barcelona).

SUBSCRIPCIONS: Begonya Pardo.
PRODUCCIÓ: Francesc Sellés, (Correcció lingüística), Lina Casanovas (Maquetació), Faust Ripoll (Edició).

MAQUETA: Enric Satué.
PORTADA: Juli Giner.

FOTOMECÀNICA: Gràfiques Papallona, Añón, Selectrom.

IMPRESSIÓ: Gràfiques Morvedre.

DIPÒSIT LEGAL: V.853-1984

Sol·licitat control d'OJD

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà, ja sigui mecànic, fotogràfic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense previ permís de l'editor.

Església, salut pública i sexe

Les autoritats sanitàries, amb la col·laboració d'altres organismes de l'administració, han encetat finalment una campanya necessària. Amb la intenció de promoure, especialment entre la població jove, l'ús dels preservatius o condons. I precisament des del vessant que és propi de tota administració: la profilaxi, és a dir, la prevenció d'aquelles coses que poden afectar negativament els administrats o ciutadans. En aquestes cas, la prevenció de malalties de transmissió sexual –i molt particularment la sida– i la reducció dels embarassos no desitjats entre les joves i les adolescents. Les xifres que han circulat, sobre l'extensió d'una cosa i l'altra, són prou eloqüents. La campanya, doncs, no era tan sols oportuna i convenient: era qüestió de simple sentit de la responsabilitat.

¿Per què, doncs, l'església catòlica ha reaccionat tan airadament, si els objectius de la campanya són tan clars i elementals? Simplement perquè, per a l'església, la salut pública, el benestar dels ciutadans, les malalties, etc., són temes de categoria menor. Importants, però menors. El tema major, el que passa per damunt de tots, és el manteniment dels seus conceptes i principis. Entre ells, i de manera que sembla obsessiva, els conceptes sobre el sexe i el plaer. L'administració pública és, com ha de ser, neutral en matèria de moral personal, i més neutral encara en matèria de moral sexual individual. L'església, en aquest camp, és bel·ligerant, militant i sense concessions.

Un dels encerts de la campanya sobre l'ús dels preservatius és haver partit de la simple constatació d'un fet: les relacions sexuals entre els joves són una realitat, una pràctica habitual, un fenomen general i generalment acceptat com a normal. L'altre encert, que es basa en el primer, és presentar l'ús dels condons com a part d'aquesta pràctica normal i general: com una cosa que no ha de ser insò-

lita ni estranya, de la qual no cal avergonyir-se, que no està coberta per cap tabú ni de cap sentiment de prohibició ni de culpa. Si les relacions sexuals són normals, les precaucions que les acompanyen també han de ser normals. Això és tot. Sembla, però, que l'església romana no pot acceptar ni una cosa ni l'altra.

Tal com s'ha expressat la cúria vaticana, tal com han parlat els representants de la Conferència Episcopal Espanyola, i per les paraules que han dit i han escrit bisbes i arquebisbes, el sexe continua sent rigorosament inacceptable com a tal: inacceptable fora dels límits i condicions que li marca i li posa la mateixa església, i estrictament intolerable fora de la institució matrimonial. No els importa que aquesta pretensió no tinga ja –si és que alguna vegada l'ha tinguda– cap relació amb la realitat social. Els importen, exclusivament, els seus principis de teologia moral. Tot això seria acceptable, si la reacció de l'església s'haguera limitat a dir: nosaltres, als nostres fidels, els recomanem la virtut de la castedat. És el seu dret. Ja no és el seu dret, però, aplicar en una qüestió com aquesta un vocabulari propi del terrorisme moral.

No es pot acusar l'administració de promoure la degradació de les persones, d'abocar els joves a la perversió, d'humiliar la condició humana, i altres bestieses per un estil. L'església catòlica té tot el dret de defensar la seua moral i de promoure entre els seus fidels la pràctica d'allò que considerava virtuts. Però és intolerable que reaccionen amb intolerància davant dels qui no combreguen amb alguns dels postulats d'aquesta moral. És intolerable que les relacions sexuals entre joves –o entre adults no casats– siguin qualificades com a degradants. Més intolerable encara, que la promoció d'un mínimes precaucions en aquest camp siga acusada d'atemptat a la dignitat humana. Han perdut una magnífica oportunitat de practicar la virtut de la discreció.

